

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΧΡΟΝΙΑ...

ΤΟΥ Α. DAVID

ΠΡΟΣΩΠΑ : ΜΑΡΙΑ, 30 ετών. ΖΑΝ, παιδί της, 10 ετών. ΙΑΚΩΒΟΣ, 38 ετών.

(Σ' ένα φτωχικό δωμάτιο. Ο μικρός Ζάν κάθεται στο κρεβάτακι του. Η Μαρία γάδει σε μιὰ γωνία).

ΖΑΝ.—Μαμά... Πεινώ...

ΜΑΡΙΑ.—Μὰ πρὸ βλιγού σου ἔδωσα τὸ γάλα σου, Ζάν.

ΖΑΝ.—Θέλω κι' ἄλλο, μαμά...

ΜΑΡΙΑ.—"Αν σοῦ δώσω τώρα κι' ἄλλο γάλα, τὸ βράδυ δὲν ἔαχης νὰ πῆς καθόλου.

ΖΑΝ.— Δὲν θὰ μοῦ πάρης ἄλλο τὸ βράδυ, μαμά;

ΜΑΡΙΑ.—"Ω, Θεέ μου!...

ΖΑΝ.—Γιατί ἀναστενάζεις; Δὲν θέλεις νὰ μοῦ πάρης ἄλλο γάλα, μαμά;

ΜΑΡΙΑ.—Θέλω, παιδί μου, ἄλλὰ... Δὲν ἔχω χρήματα γιὰ νὰ σοῦ τὸ ἀγοράσω...

ΖΑΝ.—Μὰ ἐσὺ μοῦ εἶπες πὼς ὁ καλὸς Θεὸς θὰ μᾶς στείλῃ πολλὰ-πολλὰ χρήματα...

ΜΑΡΙΑ.—Ναί, παιδί μου... Θὰ μᾶς στείλῃ... Ἄλλὰ δὲν πιστεύω νὰ τὰ στείλῃ ἀτόψε...

ΖΑΝ.—Λοιπὸν, μαμά, τώρα ποῦ ἔγινα πειὰ καλὰ, δὲν θὰ μοῦ πάρης δια ἕκκινα τὰ ὄρατα πράγματα ποὺ μοῦ εἶχες ὑποσχεθεῖ ὅταν ἦμουν ἄρρωστος;

ΜΑΡΙΑ.—Ναί, παιδί μου...

ΖΑΝ.—Τί καλὰ!... Τώρα λοιπὸν θὰ κοιμηθῶ γιὰ νὰ μὴν πεινώ. Κι' ὅταν θὰ ξυπνήσω, θέλω νὰ βρῶ κοντὰ μου πολλὰ-πολλὰ πράγματα. Γλυζὰ, σοκολάτες, παιχνίδια.... Δὲν εἶν' ἔτσι, μαμά;

ΜΑΡΙΑ.—"Αν θέλει ὁ Θεός...

ΖΑΝ.—Γιατί νὰ μὴ θέλῃ ὁ Θεός, ἀφοῦ εἶνε τόσο καλός; (Κλείνει τὰ μάτια του καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμίζεται).

ΜΑΡΙΑ, (σιγανὰ).—Φτωχὸ μου μικρό!...

Πὼς σῶθηκε ἀπ' τὰ νύχια τοῦ Χάρου!... Εἶνε θαύμα!... Μὰ τώρα πρέπει νὰ δυναμώσῃ, πρέπει νὰ τραφῇ καλὰ... Γιὰ νὰ βρισκομαί κοντὰ του, ὅσο ἦταν ἄρρωστος, δὲν πῆγαινα τόσον καιρὸ στὴ δουλειὰ μου... Ἔτσι ὁμως ἀναγκάστηκα νὰ πουλήσω ὅ,τι εἶχα καὶ δὲν εἶχα... Ποῦλησα ἀκόμα κι' αὐτὸ τὸν χρυσὸ σταυρὸ ποὺ φοροῦσα ἀπὸ μικρὴ στὸ λαιμὸ μου, γιὰ νὰ πληρώσω τὰ γιατρικὰ καὶ τὸν γιατρό... Καὶ τώρα;... Τώρα εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ πουλήσω τὸν ποδὸ ἀκριβὸ μου θησαυρὸ, τὴν εἰκόνα αὐτὴ ποὺ με παριστάνει τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦμουν ἀκόμα πολὺ νέα καὶ ποὺ τὴν ἔχει ζωγραφίσει ἕνα τόσο ἀγαπημένο χέρι. Ναί, ἕνα χέρι πάντα ἀγαπημένο, πάντα λατρευτὸ... Θεέ μου, πὸσο ἀκριβὰ πληρώσα τὴν πρόσκαιρὴ εὐτυχία μου!... Τὸν ἀγάπησα τόσο τὸν Ἰάκωβο, τὸν νέο ζωγράφου ποὺ εἶχε ἀναλάβει νὰ κἀνὴ τὴν εἰκόνα μου... Μὰ πὼς μποροῦσα νὰ μὴν τὸν ἀγαπήσω; Ἦταν τόσο νέος, τόσο ὄρατος, καὶ φαινόταν νὰ μ' ἀγαπᾷ κι' αὐτὸς τόσο!... Πὼς μποροῦσε νὰ τοῦ ἀντισταθῇ ἡ φτωχὴ μου νεανική καρδιά; Τοῦ ἔδωσα ὅλο μου τὸν ἑαυτό, μ' ἐμπιστοσύνη, μὲ πίστι, μεθυσμένη ἀπὸ ἕναν ἄδολο ἔρωτα... Αὐτὸς ὁμως, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἔπρεπε νὰ με πονέσῃ καὶ νὰ μ' ἀγάπησῃ περισσότερο, μ' ἄφησε κι' ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική...

Κι' οἱ γονεῖς μου, τοὺς ὀπίλους εἶχα ἐγκαταλείψει πρὸς χάριν του, δὲν με δέχτηκαν πειὰ

κοντά τους...
 "Ω, Θεέ μου,
 πώς δέν πέ-
 θανα τότε!...

Είπε θαύμα, πώς μπόρεσα ν' άνθέξω
 και πώς γεννήθηκε ζωντανό και γε-
 ρό αυτό το παιδί... "Υστερα πόσο
 πάλαμα, πόσο ύπόφερα, για να το
 μεγαλώσω!... Και ή άρρώστεια του
 πάλι!... Τί άγωνία, Θεέ μου!...

Ευτυχώς ή Παναγία μου το φύλαξε και το έκανε
 καλά... Μά τώρα πρέπει να δυναμώση... Πώς
 όμως; Που να βρω χρήματα;... Γι' αυτό αναγκά-
 ζομαι να πουλήσω την εικόνα μου αυτή, που τόσο
 την αγαπώ... Κατώφθωσα να βάλω δωρεάν μι-
 ά άγγελία στις εφημερίδες, διτι πουλώ μι-
 ά ελαιογραφία. "Ακόμα όμως δέν ήρθε κανείς άγο-
 ραστής...

(Πηγαίνει και κάθεται σιμά στο κρεββάτι
 του Ζάν και κλαίει σιωπηλά, κνττάζοντας το
 κοιμισμένο της παιδί. Σιγά-σιγά, το βραδυό λυ-
 κόφως πλημμυρίζει το δωμάτιο. "Έξαφνα χτυ-
 πάει ή πόρτα. "Η Μαρία τινάζεται, σαν να ξυ-
 πνώ από κάποιο όνειρο).

ΜΑΡΙΑ.—Εμπρός!...

("Η πόρτα άνοίγει εκ νέου και μπαίνει μέσα
 ο "Ιάκωβος).

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Συγγνώμη, κυρία... Έδώ που-
 λείται μι-ά ελαιογραφία;...

ΜΑΡΙΑ.—Μάλιστα, κύριε...

("Ο "Ιάκωβος κνττάζει γύρω του με κάποια
 έκπληξη, σαν ν' άπορη πώς βρισκxται στο φτω-
 χό αυτό δωμάτιο μι-ά εικόνα αξίας).

ΜΑΡΙΑ.—Με συγχωρείτε, κύριε... Το παιδί
 μου είνε άρρωστο και γι' αυτό μιλω σιγά...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Νά με συγχωρείτε έσείς, κυρία
 μου, που σας ένοχλώ... Είνε πολλν καρό άρρωστο
 το παιδί σας;...

ΜΑΡΙΑ.—Νά!... Τώρα είνε, ευτυχώς, καλύ-
 τερα. Νά σας δείξω λοιπόν την εικόνα. ("Ανάβει
 το φώς και δείχνει την εικόνα στον "Ιάκωβο).

ΙΑΚΩΒΟΣ, (ταραγμένος). — Που την βρή-
 κατε αυτή την εικόνα, κυρία;

ΜΑΡΙΑ, (έπίσης ταραγμένη).—Θεέ μου!...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Πέστε μου, κυρία, που την βρή-
 κατε αυτή την εικόνα;

ΜΑΡΙΑ, (με φωνή άλλαγμένη
 απ' τή συγκίνηση).—"Ιάκωβε, τόσο
 λοιπόν άλλαξα; Δέν μ' άναγνωρί-
 ζεις;...

ΙΑΚΩΒΟΣ,
 (κατάπληκτος).

— Μαρία... Θεέ

μου, εσύ είσαι;...

Μά πώς έγινες έτσι; Πώς

άλλαξες τόσο;...

ΜΑΡΙΑ.—Νά, άλλαξα πολ-
 λν από τότε που χωριστήκαμε.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Καλή μου Μα-
 ρία... Έσύ, τόσο δυστυχισμέ-
 νη!... Και το παιδί;... "Ω!

Θεέ μου!... Είνε το δικό μου;

το δικό μου;...

ΜΑΡΙΑ.—Νά, το δικό σου, "Ιάκωβε!...

ΙΑΚΩΒΟΣ, (με συντριβή).—Σου έχω κάνει

μεγάλο κακό, Μαρία... Έφηνγα μαζικά σου, σ'

εγκατέλειψα, σε ξέχασα... Και τί συμπτώσις τό-
 ρα, νά σε ξαναβρω χάρις σ' αυτήν την εικόνα!...

ΜΑΡΙΑ.—"Ω, αυτή την εικόνα... "Ηταν ή

μόνη μου παρηγοριά... Για ν' άναγκαστώ να την

πουλήσω, καταλαβαίνεις σε πόσο δύσκολη θέσι βρέ-
 θηκα... (Φαίνεται έξαφνα πώς μετανοώνει

γιατί μίλησε για τή δύσκολη θέσι της). Μά όλα

θά διορθωθούν. Θά εργαστώ πάλι...

("Ο "Ιάκωβος πηγαίνει κοντά στο Ζάν).

ΙΑΚΩΒΟΣ, (πολύ σιγά).—Τί όμορφος που

είνε!... Μοιάζει μ' ένα άποκοιμισμένο άγγελου-
 δι!... Κι' εγώ, εγώ είμαι ή αίτια που ύποφέρει

αυτό το άθωο πλάσμα! (Δακρύζει. Σιγά στη

Μαρία). Φτωχή μου Μαρία... Συχώρεσε με!...

"Ημουν ένας επιπόλαιος νέος. Τρυγούσα έδώ κι' έ-

κει το μέλι, απ' όλα τα λουλούδια που εύρισκα

μπροστά μου... Δέν φανταζόμουν όμως, όταν σ'

εγκατέλειψα, πώς θά σ' έφριχνα σε μι-ά τέτοια δυ-

στυχία. Δέν σε ήξερα καλά... Νόμιζα διτι θά ζη-

τούσες άλλου παρηγοριά...

ΜΑΡΙΑ.—"Ως τώρα έζησα μόνο με την ανά-

μνησί σου.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Δέν με μίσησες λοιπόν;

ΜΑΡΙΑ.—Ποτέ!...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Μαρία. Είμαι ευτυχισμένος για-
 τι σε ξαναβρήκα... Έτσι θά μπορούσω νά επα-

νορθώσω το σφάλμα μου.

ΜΑΡΙΑ.—"Ιάκωβε... Δέν θέλω νά δεσμευθής

πρός χάριν μου... Δέν θέλω!...

("Έξαφνα ο μικρός Ζάν ξυπνάει κι' άναση-

κώνεται στο κρεββάτι του).

ZAN, (τριβοντας τα ματάκια του).

—Μαμά... Μαμά... Πές μου, ήρθε

ο καλός Θεός, για να μου φέρη τα ό-

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΘΕΩΝΗΣ

ΠΩΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΣΤΟ ΓΑΜΟ

(Τί λέει η Μπεμπέ Ντάνιελς)

Ο ότι ο αριθμός των διαζυγίων αυξάνει διαρκώς σ' όλο τον κόσμο και προπάντων στις Ηνωμένες Πολιτείες, είνε πασίγνωστον. Οι Αμερικανοί κοινωνιολόγοι έχουν ενδιαφερθεί για το σπουδαίο αυτό ζήτημα και μεταξύ των άλλων μέτρων που, κατά τη γνώμη τους, θα συντελέσουν στον περιορισμό των διαζυγίων, προτείνουν να καθιερωθή και πάλι η προαιώνια συνήθεια του αρραβωνιάσματος, ή όποια στην Αμερική είχε καταργηθεί σχεδόν τελείως.

Μιά μεγάλη αμερικανική εφημερίς εξήγησε σχετικώς τη γνώμη της ξακουστής πρωταγωνιστριάς του Κινηματογράφου Μπεμπέ Ντάνιελς, η όποια, ως γνωστόν, πριν παντρευτεί με τον επίσης περίφημο ηθοποιό Μπέν Λάιον, του έθεσε ως απαραίτητο όρο να μείνουν αρραβωνιασμένοι επί ένα χρόνο.

Είς απάντησιν, η όραία Μπεμπέ έστειλε το παρακάτω χαριτωμένο άρθρο, στο όποιο περιγράφει πως γνωρίστηκε κι' αρραβωνιάστηκε με τον Μπέν Λάιον και πως στάθηκε ευτυχισμένος ο γάμος τους:

«Πώς να διαλέξω μια γυναίκα τον αρραβωνιαστικό της; Να ένα ζήτημα που ποτέ δεν μ' απασχόλησε στα σοβαρά, γιατί ποτέ μια γυναίκα δεν διαλέγει τον αρραβωνιαστικό της. Τη φροντίδα αυτή την αναλαμβάνει η Μοίρα ή η Τύχη, ή όποια σε μια ώριμη στιγμή σ' ας παρουσιάσει, έντελώς απροσδόκητα, τον άνθρωπο, ο όποιος είνε πλασμένος για να σ' αρέσει. Μερικές φορές μάλιστα η Μοίρα κάνει δλόκληρο τον γύρο του κόσμου για να σ' ας βρη τον άνθρωπο αυτό.

«Εγώ, λόγω χάριν, την έπαθα, όταν πρό καιρού έκανα ένα ταξείδι στο Μεξικό. Έκει έγνωρίσα τον Μπέν Λάιον.

«Δεν θα ξεχάσω ποτέ τον τρόπο της γνωριμίας μου μαζί του, γιατί ήταν αλλόκοτος κι' απροσδόκητος.

«Βρισκόμουν σ' ένα χορό. Σε κάποια στιγμή με πλησίασε ένας παληός γνώριμός μου και μου είπε:

«— Μπεμπέ, ο φίλος μου Μπέν Λάιον από δω έπιθυμεί πολύ να σε γνωρίση.

«Και μου έδειξε έναν κύριο, ο όποιος στεκόταν από πίσω του.

«Ο Μπέν Λάιον με κύταξε τότε στα μάτια. Έγώ του ανταπέδωκα το κύταγμα του. Ο παληός γνώριμός μου μ' ακύταξε και τους δυο κι' έπειτα μ' άρρησε μόνους, λέγοντας ότι ήθελε να κουβεντιάσει με κάποιον στην άλλη γωνία της αίθουσας.

«Την επάυριο, ένα πολυτέλες αυτοκίνητο κόυρσας έτρεχε δλοταχώς σ' ένα μεγάλο έξοχικό δρόμο του Μεξικού, κάτω απ' τις καυτερές άχτινες του ήλιου. Μέσα στο αυτοκίνητο αύ-

ραία πράγματα που μου έταξες; ΙΑΚΩΒΟΣ, (σούβοντας σιαμό στο Ζάν). — 'Ο καλός Θεός σου έστειλε τον πατέρα σου, μικρό μου. Κι' αυτός θα σου φέρη πολλά όραία πράγματα.

ZAN. — Τον πατέρα μου!... 'Αλήθεια, μαμά!... 'Όστε δεν θα έχω πειά μονάχα μαμά; Θα έχω και πατέρα!... Τί χαρά!... 'Εσείς είστε ο πατέρας μου; 'Ω! τί ευτυχισμένος που είμαι!... 'Εσείς, ένας τόσο όραϊός κύριος, πατέρας μου!... 'Αγκάλιασε με λοιπόν, μαμαμά!...

('Ο 'Ιάκωβος αγκαλιάζει τον Ζάν και τον φιλεί. 'Η Μαρία κλαίει σε μια γωνία).

ZAN. — 'Ελα λοιπόν κι' εσύ, μαμά, έδω κοντά μας.

('Η Μαρία ηγαίνει κοντά τους).

ZAN. — 'Αγκάλιασε με κι' εσύ, μαμά.

('Η Μαρία τον αγκαλιάζει).

ZAN, (αγκαλιζοντας κι' αυτός τους γονείς του). — Τί όραία!... Τί όραία που είνε να έχη κανείς και μαμά και μπαμπά!

το βρισκόμαστε ο Μπέν Λάιον, στο βολάν, κι' εγώ δίπλα του.

«— Πρόσεξε, φίλε μου, του είπα σε μια στιγμή, ενώ έκανε κάποια στραβοτιμονιά πολύ πιο άποτη απ' τις προηγούμενες. Πρόσεξε μήπως τσακιστούμε!...

«— Μπεμπέ, θα κάνω κι' αυτό και πολύ χειρότερα, αν δεν μου πείτε ότι μ' αγαπάτε, μου απάντησε άποτομα αυτός.

«Δεν ξέρω αν είχε ύπολογισε το άποτέλεσμα που θάφερνε το άποτομα σταμάτημα του αυτοκινήτου. Ξέρω μόνον ότι, καθώς σταμάτησε το αυτοκίνητο, βεβήκα στην άγκυλιά του.

«— Και τώρα, εξακολούθησε ο Μπέν, έπειτ' από μια λιγότερη σιγή, μπορούμε να δρίσουμε πότε θα γίνη ο γάμος μας;

«'Η ερώτησις αυτή μου ήταν ένοχλητική. Πέρασαν δέκα μέρες χωρίς να δώσω καμιά απάντησι. Σ' όλο όμως το διάστημα αυτό, βρισκόμαστε τον περισσότερο καιρό μαζί με τον Μπέν.

«'Επί τέλους, ένα βράδυ, την ώρα που δειπνοίσαμε, ο Μπέν με βουβάρωσε πάλι, και με μεγαλειότητα μάλιστα έπιμονή, με την ίδια ερώτησι. Μα και πάλι δεν του άποκρίθηκα. Χίλιες παράξενες σκέψεις στριφογύριζαν μέσ' στο μυαλό μου. 'Έμενα άμυλητη και σκεπτική, ώσπου ο Μπέν με ρώτησε:

«— Μα γιατί δεν απαντάς; Τί έχεις;

«— Έχω ένα εκατομμύριο δολάρια! 'Η τελευταίες ταινίες μου απέφεραν πολύ περισσότερα κέρδη απ' ό,τι φαντάζεται ο κόσμος. Φοβάμαι συνεπώς τις προτάσεις γάμου, γιατί δεν ξέρω ποιό λόγο τις ύπαγορεύουν...

«'Ο Μπέν έκανε μια άποτομη χειρονομία, ενώ το πρόσωπό του έπαιρνε μια έκφρασι θυμού:

«— Ω, Μπεμπέ, δεν με ξέρεις καλά! είπε με τόνο διαμαρτυρίας. 'Έμένα δεν μ' ενδιαφέρουν τα δολάρια. Δεν θέλω τα δολάρια σου!... Οέλω μονάχα εμένα και τίποτε άλλο.

«Αυτό είνε εύκολο να το λέη κανείς, τότε απάντησα.

«— Έγώ θέλω να παντρευτούμε αύριο κιάλας.

«— Βλέπω ότι βιάζεσαι να γίνη μια ώρ' άρχητερα ο γάμος μας. Και όμως δεν ξέρω τίποτε για σένα, για το παρελθόν σου, για τον χαρακτήρα σου. Είνε δέκα μέρες μόλις που γνωρίζουμε, έχονμε κάνει μια έκδρομή με τ' αυτοκίνητο μαζί, γευματίσαμε πέντ' -έξι φορές και μ' ανάγκασες σχεδόν διά της βίας να σου πώ πως σ' αγαπώ. Αυτός είν' δλόκληρος ο δεσμός μας. 'Εν τούτοις, εσύ επιμένεις να παντρευτούμε αύριο.

«'Αν το κάνομε όμως αυτό, έπειτ' από ένα μήνα θα μου πρότεινεις να χωριστούμε.

«— 'Όχι, όχι!... Αυτό είν' άνοησίες!...

«— Ποιός μ' εξασφαλίζει ότι δεν θα συμβούν έτσι όπως τα λέος;

«— Σ' εξασφαλίζει η αγάπη μου.

«— Δεν πιστεύω στη διάρκεια της αγάπης.

«— Τότε τι πρόπει να κάνομε; με ρώτησε ο Μπέν.

«— Ν' αρραβωνιαστούμε.

«— Πώς! Ν' αρραβωνιαστούμε;

«— Γιατί όχι;

«— Και πόσο θα κρατήση ο αρραβώνας μας;

«— Ένα χρόνο.

«'Ο Μπέν Λάιον είνε εξυπνος άνθρωπος και δέχτηκε την πρότασι μου... 'Ο χρόνος πέρασε κι' επειδή, στο διάστημα αυτό, η άμοιβαία αγάπη μας δεν ελαττώθηκε καθόλου, παντρευτήκαμε.

«Πολλοί είπαν ότι καθιέρωσα τον αρραβώνα διαρκείας ενός έτους μόνο και μόνο για να γίνη θόρυβος γύρω απ' τ' όνομά μου και για να εξασφαλίσω άόπανη ρεκλάμα. Αυτό δεν είν' αλήθεια. Τό έκανα για να ζήσω μια ευτυχισμένη συζυγική ζωή, ή όποια αξίζει περισσότερο από κάθε ρεκλάμα. 'Απόδειξις ότι πέρασαν τρία χρόνια που είμαι παντρεμένη κι' εγώ εξακολουθώ να ζω άρμονικά με τον άντρα μου.

ΜΠΕΜΠΕ ΝΤΑΝΙΕΛΣ.

'Η Μπεμπέ Ντάνιελς κι' ο σύζυγός της Μπέν Λάιον στο σπίτι τους, στην άκρογαλιά, στο στούντιο, νεύπαντροι κι' ευτυχισμένοι.